

РЕШЕНИЕ

№ 22516

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5351** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на СДВР срещу РЕШЕНИЕ №3667 от 28.07.2023г., постановено по адм.дело №9498/2022г. по описа на СРС, 4 състав, с което е отменен електронен фиш /ЕФ/ серия К №6024142 на СДВР, с който на Д. И. Н. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], е наложена глоба от 50лв. на основание чл.189, ал.4 вр. с чл.182, ал.2 т.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, както и е прекратено производството по делото по съображения, че за същото деяние лицето е наказано с влязъл в сила друг ЕФ.

По изложените в касационната жалба съображения –се моли да се отмени ЕФ. Твърди се, че за установеното нарушение с автоматизирана техническа система законосъобразно е образувано административно-наказателно производство. ЕФ е издаден съобразно Наредба №8121з-532 от 12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства. Съобразени са и нормите на чл.188 и чл.189, ал.4 от ЗДвП, както и безспорно е установено описаното деяние. Допълва се, че жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаването на установените констатации. В заключение се прави извода, че същото не представлява маловажен случай, тъй като се касае за формално нарушение за

извършването и довършването на което не е необходимо настъпването на допълнителен съставомерен резултат. С оглед изложеното се релевира незаконосъобразност на решението и се моли да се отмени същото като вместо него се постанови друго, с което се потвърди ЕФ. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба изразява писмено становище за нейната неоснователност, моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение от 800лв..

Представителят на СГП предлага касационната жалба като неоснователна да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА СЛЕДНОТО:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от лице с правен интерес, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

По съществото си е неоснователна.

За да отмени ЕФ, СРС е установил, че е нарушен принципът, че никой не може да бъде наказан за едно деяние два пъти. В тази връзка е констатирано, че на Д. Н. е издаден ЕФ №6024123, който му е връчен заедно с оспорения ЕФ №6024142. Видно от писмо на заместник началника на ОПП-СДВР, приобщено към доказателствата по преписката пред СРС, с вх.№21123 от 26.01.2023г. този ЕФ не е оспорен и е влязъл в сила. Същият е представен с писмото и правилно СРС е установил пълна идентичност с процесния ЕФ- описаното деяние е едно и също –като час, място, време, превишени на скоростта, както и нарушената норма и наложената глоба. Следва да се има предвид, че такива твърдения, че има два ЕФ за едно деяние са правени още с жалбата, поради което и са искани и представяни в тази насока доказателства. Нито в писмените си бележки пред СРС, нито в касационната жалба на ответника се изразява становище по този въпрос. С оглед изложеното правилни са изводите на СРС за нарушение конкретно на чл.17 от ЗАНН, че за едно деяние лицата не могат да се наказват повторно. От друга страна, въпреки направената констатация, СРС е изложил и мотиви за цялостна проверка на оспорения ЕФ, които съгласно чл.221, ал.2 от АПК се възприемат и споделят напълно от настоящата касационна инстанция, поради което се прави извода за правилност и законосъобразност на решението на СРС.

С оглед изложеното – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските на ответника по касационната жалба: за да се присъдат разноски следва да са направени, съгласно ТР №6/2012 от 06.10.2013г. на ВКС т.1. /“съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка“/. Видно от становището по делото на тази страна –същото е изготвено от адв.Щ. П.. Към становището е представен списък с разноски, в който е посочено, че за изготвяне на отговора по касационната жалба и процесуално представителство - адвокатското възнаграждение е 800лв., поради което се моли да се преведат по посочената банкова сметка без да е ясно дали е на Д. Н. или на

пълномощника, което от друга страна е ирелевантно. От значение за разноските е да има доказателства, че са направени, като конкретно липсва договор за правна помощ /или други доказателства за това като разписка/, от който да е видно, че тази сума е платена. По делото единствено е представено пълномощно за процесуално представителство. С оглед изложеното разноси не следва да се присъждат и искането трябва да се остави без уважение.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3667 от 28.07.2023г., постановено по адм.дело №9498/2022г. по описа на СРС, 4 състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ответника по касационната жалба Д. И. Н. за присъждане на разноси в размер на 800лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове:1.

2.